

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 97.

Femte Session.

33te Møde.

Mandagen den 21de November.

(Fortf.)

Finantsministeren: Jeg paastjønner, at Udvalgets Fleertal saameget som muligt har søgt at imødekomme de Betænkkeligheder, der fra min Side ere fremsatte; men jeg maa tilstaae, at jeg ikke kan skjønne, det ganske er lykkedes det. Det forekommer mig, at man i dette Forslag ved Hjælp af Apanagens Forhøielse har søgt at faae det til at gaae igennem, som netop for mig var det Betænkeligste ved hele Sagen, nemlig, at man ved denne Leilighed afgjorde et andet i og for sig maastee ikke uvigtigt Spørgsmaal, som ikke staaer i nogen directe Forbindelse med denne Sag. Man har følt de Bæmskeligheder, som denne Fremgangsmaade i og for sig frembød, men istedetfor — hvad jeg troer hadde været det Rigtige — at erkjende Betydningen af de Betænkkeligheder og Indbendinger, som derimod ere fremsatte, ved at frasalbe denne leilighedsvisse Afgjørelse af et andet vigtigt Spørgsmaal, har man søgt, at tage det Betænkelige fra dette Spørgsmaal ved at forhøie Apanagen. Det er jo naturligviis ikke min Mening hermed at udtale, at Udvalget ikke har gjort dette i den fuldkomne Overbeviisning herved at gjøre det, som var det Rigtigste og Bedste, men jeg troer kun ikke, at det ganske er lykkedes Udvalget. Var det virkelig i og for sig en rigtig Betragtningmaade af Udvalget, at det baade i Realiteten og tillige ved denne Leilighed vilde see dette Spørgsmaal afgjort, saa vilde det vistnok ikke være nødvendigt paa den Maade, som foreslået af Udvalgets Fleertal, at forhøie Apanagen. Den ærede Ordfører har paaberaabt sig Analogien af hvad der fandt Sted med

Hensyn til en anden Apanagist; men jeg troer gjentagende bede det høitærede Thing erindre, at han altid kun paaberaaber sig den ene Side af de Analogier, som kunde søges netop for denne Apanagists Vedkommende, og da navnlig den Side, som jeg troer allermindst her kan komme i Betragtning. Det maa nemlig erindres, at der for den paagjældende Apanagists Vedkommende har fundet det Forhold Sted i de sidste 12 Aar, at der under hans Apanage er indbefattet 2000 Rbd. for Reiseomkostninger i det den paagjældende høie Person tillagte Embedsdistrikt; men jeg maa bede erindret, at der derimod ikke derunder er indbefattet samme høie Persons Gage, men at han tværtimod nyder Gage ved Siden af sin Apanage. Jeg troer saaledes ikke, at der er nogen virkelig træsfende Analogie at søge fra dette Tilfælde. Vil man see hen til, hvad der tidligere har været Tilfældet, saa er det derimod det Almindelige, at de høie Personer have efter Omstændighederne nydt Gage eller ikke nydt Gage, Alt ligesom det er bestemt for de Paagjældende i de enkelte Tilfælde. Man har ikke i den Henseende fulgt nogen almindelig bestemt Regel, naar man tager Hensyn baade til militaire og civile Bestillinger, og tager man Hensyn til militaire Bestillinger, saa synes endog Reglen ordentligviis at have været den, at en Gage er oppebaaren. Den ærede Ordfører nævnte ogsaa Pensjonsloven. I den Henseende maa jeg bemærke, at jeg ikke troer, at det er nogen Anledning for ham til i Pensjonsloven at søge noget Beviis enten for eller imod, hvad der i denne Sag maatte være det Rette. Der vil efter Pensjonsloven i mine Tanker ikke kunne blive Spørgsmaal om at forene Pensionen med Apanagen, undtagen forsaavidt Saadant maatte kunne oplyses hidtil at have